

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 649/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 3 czerwca 2022 roku, sygn. akt II K 337/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		L. P.	L. P. na datę 14 lipca 2022r. figurował w K. jako osoba niekarana. W czasie	kopia odpisów orzeczeń, kary karnej	k.532-533, 551, 571

			popelnienia przedmiotowego czynu (1-6.09.2018r.) nie byl skazany na karę pozbawienia wolności.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	kopia odpisów orzeczeń, karty karnej;	- odpisy orzeczeń i dokumentów zostały sporządzone i przedstawione przez uprawniony organ i w wymaganej formie, żadna ze stron nie kwestionowała			

		treści załączonych dokumentów;	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1	Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych 1. zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	

art. 413 §
2 pkt 1 kpk
polegającej na
niedokładnym
określeniu czynu
przypisanego
oskarżonemu,
skutkujące
przyjęciem, że
oskarżony
doprowadził
pokrzywdzonych
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
postaci
pieniędzy w
kwocie 100
000,00 zł,
podczas gdy
wartość mienia
do
niekorzystnego
rozporządzenia,
którym
oskarżony
doprowadził
pokrzywdzonych
wynosi 200
000,00 zł.;

2. zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
polegający na
uznaniu, że w
wyniku
przestępstwa
pokrzywdzeni
ponieśli szkodę
w wysokości
100 000,00 zł,
podczas gdy z
treści aneksu do
umowy wynika,
że oskarżony

zobowiązał się do zapłaty na rzecz pokrzywdzonych podwójnej wysokości zadatku oraz zaliczki tj. kwoty 200 000,00 zł.;

3. zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 415 § 2 kpk poprzez ich niezastosowanie i zaniechanie przez Sąd orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, mimo zaistnienia podstaw do ich zastosowania, bowiem w wyniku przestępstwa pokrzywdzeni ponieśli szkodę, zaś celem postępowania karnego zgodnie z art. 2 § 1 pkt 3 kpk jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego;

4. naruszenie art. 624 § 1 kpk poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie skutkujące nie zasądzeniem na

rzecz
oskarżycieli
posiłkowych
kwoty 5000,00
zł tytułem
zwrotu
wydatków
związanych z
ustanowieniem
pełnomocnika,
podczas gdy
art. 624 § 1
kpk upoważnia
sąd jedynie do
zwolnienia
oskarżonego z
zapłaty kosztów
sądowych na
rzecz Skarbu
Państwa;

5. naruszenie
art. 616 § 1
pkt 2 kpk,
art. 626 §
1 kpk i 627
kpk poprzez
jego
niezastosowanie,
co przełożyło
się na nie
zasądzenie na
rzecz
oskarżycieli
posiłkowych
kwoty 5000,00
zł tytułem
zwrotu kosztów
zastępstwa
procesowego
pomimo iż
wykazali oni,
że powyższy
wydatek
ponieśli;

Zwiąże o
powodach
uznania zarzutu

za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Apelacja
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych nie
zasługiwała na
uwzględnienie.

Pełnomocnik
oskarżycieli
posiłkowych
przedstawił
szereg zarzutów
dotyczących
rozstrzygnięcia o
obowiązku
naprawienia
szkody wobec
pokrzywdzonych,
tym niemniej
należało
wskazać, iż
wszystkie z nich
były chybione.
Skarżący w
uzasadnieniu
swojej apelacji
przeprowadził
także bogatą
analizę
terminów
dotyczących
znamion
przestępstwa
oszustwa z art.
286 § 1 kk,
tym niemniej
skarżący
wyciągnął z tejże
analizy błędne
wnioski.

Zgodnie z art.
286 § 1
kk: Kto, w
celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego **rozporządzenia** własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Zgodnie z cytowanym przepisem, musi dość do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Sąd odwoławczy podziela prezentowane przez skarżącego rozumienie terminu „mienia”, czy też „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” – są to raczej utrwalone i niekwestionowane sposoby rozumienia tych terminów w ramach prawa karnego

materialnego.
Dla zasadności
apelacji
pełnomocnika
istotne jest
jednak w ogóle
zrozumienie
pojęcia
„rozporządzenia”
jako przejawu
działania, czy
zaniechania
zakończonego
skutkiem dla
pokrzywdzonego
(niekorzystnym)
wywołanego
uprzednim
oszukiwaniem
postępowaniem
oskarżonego na
gruncie
przedmiotowej
sprawy. Nie
pozostawia
wątpliwości
sądu
odwoławczego,
że
rozporządzeniem
jest każde
pogorszenie
sytuacji
materialnej
pokrzywdzonego,
nie tylko w
postaci
rzeczywistego
uszczerbku, ale
też utraconych
korzyści. W
przedmiotowej
sprawie jednak
pierwotnie
doszło do
zawarcia umowy
przedwstępnej w
wyniku której
pokrzywdzeni
przekazali

oskarżonemu
kwotę 100 000
zł, dopiero
następco doszło
do podpisania
aneksu do tejże
umowy, który
przewidywał, iż
w przypadku
niewykonania
umowy
oskarżony
zobowiązuje się
do zapłaty
zapłaconej
zaliczki i zadatku
w podwójnej
wysokości.
Aneks tego
rodzaju nie
wiązał się z
żadnym
dodatkowym
rozporządzeniem
mieniem po
stronie
pokrzywdzonych
– pokrzywdzeni
nie podjęli tutaj
żadnego
dodatkowego
działania czy
zaniechania,
które
wywołałoby dla
nich negatywny
skutek – aneks
ten miał on
charakter
jedynie
zabezpieczenia
realizacji umowy
między
oskarżonym a
pokrzywdzonymi.

Sąd odwoławczy
dostrzega także,
iż w akcie
oskarżenia jako

datę czynu
wskazano
jedynie 1
września 2018r.
(poprawnie) –
datę podpisania
umowy
przedwstępnej.
Sąd Rejonowy
przypisał
oskarżonemu
czyn wskazując,
iż został on
popelniony w
okresie czasu
od 1 do 6
września 2018r.,
ale też analiza
pisemnego
uzasadnienia
orzeczenia
wskazuje, iż de
facto wszystkie
czynności
przestępcze
miały mieć
związek z treścią
umowy z dnia 1
września 2018r.
(a dokładnie z
zapisem
dotyczącym
własności
gruntu). Aneks
z daty 6
września 2018r.
w żadnej mierze
nie dotyczył już
kwestii
własności działki
gruntu. Tym
samym
niekorzystne
rozporządzenie
mieniem przez
pokrzywdzonych
wiązało się
jedynie z treścią
umowy
przedwstępnej, a

kwota szkody z nią związana to 100 0000 zł. – już odzyskane przez oskarżycieli posiłkowych. Właśnie dlatego, wobec faktu, iż w wyniku aneksu nie doszło do żadnego dodatkowego rozporządzenia mieniem, a jedynie ustalono dodatkowo sposoby zabezpieczenia umowy przedwstępnej, nie można uznać, iż w wyniku przestępczego działania L. P. powstała szkoda w wysokości wskazywanej przez skarżącego (2000 000 zł.).

W zakresie dochodzenia roszczeń z tytułu zabezpieczenia umowy właściwy jest sąd cywilny i to przed tym sądem pokrzywdzeni winni dochodzić swoich uprawnień wynikających z zawartego w aneksie zabezpieczenia realizacji umowy. Na

marginesie
można
wspomnieć, że
jeżeli
pokrzywdzeni
czuli się
uprawnieni do
oczekiwania od
oskarżonego
kwoty 200 000
zł (nie zaś 120
000 zł), to
niezrozumiałym
jest
niedochodzenie
tej właśnie
kwoty w
zakończonym
już
postępowaniu
cywilnym
prowadzonym
przed Sądem
Okręgowym w
Piotrkowie
Trybunalskim
pod sygn. akt I C
1107/20.

Odnosnie braku
zwrotu
wydatków
poniesionych
przez
oskarżycieli
posiłkowych
związanych z
ustanowieniem
pełnomocnika z
wyboru, sąd
odwoławczy
podnosi, że sąd
I instancji wydał
w tym zakresie
odrębne
postanowienie w
trybie art. 626
§ 2 kpk (k.
520). Analiza akt
sprawy, w tym:

treść apelacji
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych, a
także
stanowisko
odebrane od
obrońcy
uczestniczącego
w rozprawie
apelacyjnej, każe
przyjąć, że w/w
postanowienie w
ogóle nie zostało
doręczone
stronom i nadal
jest
nieprawomocne
(doręczenie
winno nastąpić,
albowiem
orzeczenia nie
wydano na
rozprawie, na
której ogłoszono
wyrok, co
potwierdza treść
protokołu z k.
517).

W tej sytuacji
kwestia
przyznania
oskarżycielom
posiłkowym
stosownej kwoty
z tytułu
poniesionych
przez nich
kosztów procesu
w postępowaniu
pierwszoinstancyjnym
pozostaje
otwarta.
Jednocześnie
nie mogła być
ona
przedmiotem
niniejszego
postępowania,

bo nie wniesiono
środka
zaskarżenia od
postanowienia w
przedmiocie
tychże kosztów
do sądu
odwoławczego.
Ewentualne
procedowanie o
powyższym w
ramach
wniesionej
apelacji
pełnomocnika,
oznaczałoby
natomiast, że w
obrocie
prawnym
istniałoby
odrębne
postanowienie,
co do którego
sąd
rozpoznający
apelację nie
miałby żadnych
uprawnień w
kwestii jego
zmiany/
uchylenia.
Reasumując:
koszty związane
we zwrotem
wydatków
poniesionych
przez
oskarżycieli
posiłkowych
związanych z
ustanowieniem
pełnomocnika z
wyboru są
przedmiotem
odrębnego
postępowania,
także przed
sądem
odwoławczym -
w przypadku

wniesienia
ewentualnego
zażalenia na
wydane w dniu
3 czerwca 2022r.
rozstrzygnięcie.

Właśnie dlatego
nie przekonuje
zarzut związany
z obraza art. 624
§1 kpk.

Oczywiście rację
ma
pełnomocnik, iż
powyższy
przepis
upoważnia sąd
jedynie do
ewentualnego
zwolnienia
oskarżonego z
zapłaty kosztów
sądowych na
rzecz Skarbu
Państwa, a nie w
zakresie kosztów
procesu
należnych
oskarżycielom
posiłkowym.

Tyle tylko, że
w sprawie wcale
nie zwolniono
od tych kosztów
oskarżonego. O
tych kosztach
orzeczono
odrębnym
orzeczeniem
wydanym
uzupełniająco,
które może /
mogło zostać
zaskarżone.

Odnosząc się
natomiast do
zarzutów

<p>stawianych w apelacji związanych z błędem w ustaleniach faktycznych o z powodów wskazanych na wstępie, należy przyjąć, iż sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i również prawidłowo określił wysokość szkody wynikłej z oszustwa na 100 000 zł, jednocześnie wobec naprawienia szkody na etapie wyrokowania nie doszło do naruszenia art. 46 § 1 kk- albowiem doszło już do kompensacji tak określonej kwoty.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: a) zmianę opisu czynu zawartego w punkcie 1 wyroku poprzez ustalenie, że wartość mienia niekorzystnego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>	

<p>rozporządzenia którym oskarżony doprowadził pokrzywdzonych wynosi 200 000,00 zł;</p> <p>b) orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 415 § 1 kpk wobec oskarżonego L. P. względem pokrzywdzonych A. P. i P. P., obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na ich rzecz kwoty 80 000,00 zł;</p> <p>c) zasądzenie od oskarżonego L. P. na rzecz pokrzywdzonych kwoty 5000,00 zł z tytułu poniesionych kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem I Instancji;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wobec nieuwzględnienia</p>	

<p>zarzutów pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, jego wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku pozostawał niezasadny i jako taki nie został uwzględniony.</p>			
Lp.	Zarzut		
2	<p>Apelacja obrońcy</p> <p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego tj. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu opisanego w skarżonym orzeczeniu, podczas gdy prawidłowa ocena</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
zgodna z
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego, w
szczególności
ocena wyjaśnień
oskarżonego,
zeznania P. C.,
E. K., treść aktu
notarialnego
zakupu działki
nr (...),
dokumentów w
postaci
wydruków
wiadomości (...),
korespondencji
stron, akta
sprawy I C
1107/20 i przede
wszystkim
zeznań
oskarżycieli
posiłkowych A. i
P. P. dowodzi,
iż oskarżony nie
miał, tak w
chwili
zawierania
umowy
rezerwacyjnej,
jak i w trakcie
jej trwania,
zamiaru
oszukania
oskarżycieli
posiłkowych i
dążył do
wykonania
umowy; z treści
zeznań
oskarżycieli
posiłkowych
wynika
jednoznacznie,
iż strony

porozumiały się w zakresie zmiany warunków umownych, w tym zmiany usytuowania budynku mieszkalnego, z uwagi na problemy w uzyskaniu pozwolenia na budowę na pierwotną działkę, w związku z tym oskarżony podejmował kolejne działania zmierzające do wybudowania budynku rodzinnego zgodnie z wolą oskarżycieli posiłkowych, w tym ustalił z nimi zmiany w zakresie nowej lokalizacji budowy oraz terminu jej realizacji, o czym świadczy aneks ustny zawarty w sierpniu 2019 roku o przedłużeniu terminów, jak i wybudowanie fundamentów na działce (...) zakupionej dla oskarżycieli, a co potwierdzają wiadomości (...) stron;

2. zarzut naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk polegający na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez ograniczenie się jedynie do ich zbiorczego przywołania w uzasadnieniu orzeczenia, bez wskazania ich analizy i oceny, oraz wskazania które dowody Sąd uznaje za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmawia oraz jakie ustalenia poczynił i oparciu o które dowody, a co skutkowało brakiem możliwości oceny, czy Sąd wydał orzeczenie w oparciu o całość analizowanego materiału dowodowego, czy tylko jego część, a co w dalszej perspektywie skutkowało niedopełnieniu obowiązku określonego przepisem art.

424 kpk tj.
wydania
orzeczenia w
oparciu o
całokształt
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w niniejszej
sprawie,
ocenionego w
sposób
swobodny a
nie dowolny
z zachowaniem
obiektywności
oraz zasad logiki,
a co nie pozwala
na ustalenia
rozumowania i
motywów Sąd
będących
podstawą
wydanego
wyroku;

3. zarzut błędu
w ustaleniach
stanu
faktycznego
poprzez uznanie,
iż oskarżony
działał w
wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
zawierając
umowę
rezerwacyjną we
wrześniu 2018
roku
wprowadzając
przy tym w błąd
pokrzywdzonych,
co do możliwości
jej realizacji ze
względu na brak

w ówczesnym czasie nabycia przedmiotowej działki, w sytuacji gdy, okoliczności faktyczne niniejszej sprawy wskazują, iż oskarżony miał zamiar wywiązania się z zobowiązania wybudowania domu jednorodzinnego, gdyż w procesie inwestycyjnym (deweloperski) fakt nabycia rezerwowanej nieruchomości w trakcie realizacji inwestycji nie jest niczym dziwnym, co strony akceptowały bowiem wspólnie zmieniły uzgodnienia w zakresie położenia budowy domu jednorodzinnego oraz terminu jej realizacji, z uwagi na stan prawny pierwotnej działki, który ujawnił się dopiero po podpisaniu umowy, kiedy oskarżony nie mógł uzyskać

pozwolenia na budowę;

4. zarzut błędu w ustaleniach stanu faktycznego poprzez uznanie, iż oskarżonemu towarzyszył zamiar oszukania oskarżycieli poprzez doprowadzenie ich do rozporządzenia mieniem w wys. 100 tys zł w sytuacji gdy, brak realizacji umowy na przedmiotowej działce (...) wyniknął z okoliczności, których oskarżony w chwili zawarcia umowy nie przewidział a w konsekwencji nie unikał zwrotu otrzymanej kwoty, proponując pisemnie spłatę w ratach ze względu na sytuację związaną z pogorszeniem się zdolności finansowej powoda wywołaną pandemią Covid 19, a ostatecznie zwracając

oskarżycielom
całą otrzymaną
kwotę wraz z
zadatkami w
podwójnej
wysokości oraz
odsetkami i
dodatkowymi
kosztami, w tym
kwotę 40.000
tyś złotych
zwracając ją
jeszcze przed
wytoczeniem
sprawy cywilnej
o zapłatę, a
co oskarżyciele
w postępowaniu
zawisłym pod
sygn. akt I C
1107/20
przemilczeli i
nie cofnęli
powództwa w tej
części;

5. zarzut rażącej
niewspółmierności
kary w stosunku
do oskarżonego
polegającej na
orzeczeniu
wobec
oskarżonego za
zarzucany czyn
kary 1 roku
pozbawienia
wolności
zawieszanej na
okres lat 2,
oraz 150 stawek
dziennych
grzywny,
przyjmując iż
jedna stawka
dzienna grzywny
odpowiada
kwocie 50
złotych,
orzeczenia

	<p>środka karnego w postaci informowania na piśmie Sądu o przebiegu wykonywania kary w terminach co 3 miesiące, uznając, iż kara ta jest zasadna ze względu na uprzednią karalność oskarżonego za czyny przeciwko mieniu, w sytuacji <u>gdy oskarżony jest osobą niekaraną</u>, a okoliczności a okoliczności sprawy oraz fakt zwrotu całości kwoty wraz z zadatkiem w podwójnej wysokości, odsetkami i kosztami, a także względy na prewencyjne oddziaływanie kary wobec oskarżonego przemawiają za orzeczeniem kary znacznie łagodniejszej;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Wobec faktu, iż zarzuty nr 1 i 2 dotyczą naruszenia przepisów postępowania, a zarzuty nr 3 i 4 dotyczą błędu w ustaleniach faktycznych – który to błąd ma być wynikiem naruszenia przepisów postępowania – sąd odwoławczy wypowie się do co tych zarzutów zbiorczo.

W pierwszym zarzucie apelacyjnym skarżący podnosi, iż w orzeczeniu sądu I instancji doszło do naruszenia przepisów art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, a w drugim art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk. Zarzuty te jednak należy uznać za chybione. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż fakt, iż możliwa jest inna ocena i interpretacja dowodów zebranych w sprawie nie stanowi jeszcze o tym, że

sąd I instancji
poczynił błędne
oceny, a tym
samym źle
zinterpretował
dowody. Zarzut
obrońcy z pkt 1 i
2 jest polemiką z
oceną dowodów
dokonaną przez
sąd rejonowy, a
w istocie nie
dotyczy meritum
zarzutu
stawianego
oskarżonemu.
Oskarżony nie
kwestionował
tego, iż podpisał
umowę, w której
zadeklarował/
poświadczył, że
jest właścicielem
gruntu, na
którym będzie
budował dom
dla
pokrzywdzonych.
W trakcie
postępowania
jasnym było
także to, że
pokrzywdzeni
nie związaliby
się sporną
umową z
oskarżonym,
gdyby wiedzieli,
że działka nie
jest jego
własnością, a
ma on dopiero
zamiar ją nabyć.
O powadze dla
decyzji
pokrzywdzonej
słów
dotyczących
kwestii
własności ziemi

świadczą
obszerne,
merytoryczne i
przekonujące
zeznania A.
i P. P..
Pokrzywdzeni
drobiazgowo
opisują, jak w
trakcie
wstępnych
rozmów
pojechali na
wskazany przez
oskarżonego
teren, gdzie w
pobliżu trwały
już budowy
kilku domów,
jak pewnie i
przekonująco L.
P. zapewniał
pokrzywdzonych
o własności całej
oglądanej działki
gruntu, na której
miały powstać
liczne domy;
opisywali jego
pewną siebie
postawę i
przekonująco
zeznali, iż to
właśnie
informacje
związane z
budową domów
dla innych
klientów na
działkach
grantów
należących do
oskarżonego,
spowodowały że
zaufali L. P.
i zdecydowali
się zawrzeć z
nim umowę
przedwstępną na
budowę domu

jednorodzinnego.
Z akt sprawy
jawo się
jednoznaczny
wniosek: gdyby
pokrzywdzeni
wiedzieli, iż
oskarżony
zobowiązuje się
zbudować dla
nich dom na
działce, której
nie jest
właścicielem, a
dopiero
zamierza ja
nabyć – nie
zdecydowali by
się na
podpisanie
spornej umowy
(albo nie
podpisaliby jej
wcale, albo
podpisali na
innych
zasadach). O
powyższym
wprost zeznaje
oskarżycielka
posiłkowa
(k.302). Kwestia
własności działki
gruntu miała
fundamentalne
znaczenie dla
decyzji
pokrzywdzonych,
co potwierdził
nawet sam
oskarżony w
swoich
wyjaśnieniach
złożonych przed
sądem
rejonowym
(k.265).
Oskarżony
najpierw
przekazał

pokrzywdzonym
fałszywa
informację, a
potem
poświadczył w
umowie
nieprawdę, z
nadzieją
pozyskania dla
prowadzonej
przez siebie
firmy klientów w
osobach A. i P.
P. i uzyskania z
umowy korzyści
majątkowej.
Miał pełną
świadomość tak
wprowadzenia
pokrzywdzonych
w błąd, jak i
jego znaczenia
dla pozyskania
pokrzywdzonych
jako swoich
klientów – i
wpłatę przez
nich pieniędzy
na konto firmy
oskarżonego.
Miał wreszcie
świadomość
tego, że nabycie
praw własności
spornego gruntu
nie jest wcale
„automatyczne”
i „pewne”, a
jedynie miał
nadzieję, że uda
mu się je uzyskać
i wybudować
dom, bez
ujawniania
swojego
oszustwa przy
zawieraniu
umowy. Umowa
ta jednak
wprowadzała

pokrzywdzonych
w błąd, co do
kwestii
własności
gruntu.
Oskarżony, jako
osoba dorosła,
rozumna, a do
tego znająca
realia
prowadzenia
biznesu
deweloperskiego
miał
świadomość
tego, jakie
znaczenie dla
pozyskania
klientów ma tu
kwestia
uregulowanego
stosunku
prawnego
własności
gruntu, na
którym
deweloper
zobowiązuje się
wybudować
dom. Zapis
widniejący w
umowie o
własności działki
(§ 4 umowy)
nie był w
żadnej mierze
językowym
lapsusem, a
okoliczności
opisywane przez
pokrzywdzonych,
związane z
zachowywaniem
się oskarżonego
„w terenie”
przed
podpisaniem
umowy
przedwstępnej,
potwierdzają, że

oskarżony
działał celowo i
oszukańczo tj. po
to, by pozyskać
klientów i
wzbudzić ich
zaufanie do
swojej osoby,
przedstawił
niezgodny z
prawdą stan
własności ziemi,
co następnie
potwierdził
podpisem
złożonym pod
umową
zawierającą
nieprawdę.
Zabieg ten miał
charakter
oszukańczy i
właśnie na tym
polegało
przestępcze
zachowanie L.
P.. Tym samym
spełnione były
wszystkie
znamiona
zarówno strony
podmiotowej jak
i przedmiotowej
przestępstwa z
art. 286 § 1 kk.

Wszystkie
okoliczności, na
jakię powołuje
skarżący w
zakresie pkt 1
apelacji, mają
istocie następczy
charakter wobec
faktu dokonania
oszustwa już de
facto w dniu 1
września 2018 r.
i powinny one
mieć i istotnie

miały, wpływ już na wymiar kary zgodnie z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 kk.

Nie jest bowiem przedmiotem zarzutu zamiar oskarżonego ostatecznego niewywiązania się z umowy w zakresie niewybudowania domu dla pokrzywdzonych, co stara się wywieść skarżący – jest nim za to zamiar oskarżonego do wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych, co do faktu posiadania przez niego ziemi, na jakiej dom miał powstać i co za tym idzie realnej możliwości zrealizowania umowy w sensie prawnym tj. przeniesienia własności ziemi z budynkiem na pokrzywdzonych na ustalonych z nimi zasadach. To, że pokrzywdzeni jeszcze w trakcie poprawnych stosunków między stronami, zgodzili się np.

na zmianę
usytuowania
budowanego dla
nich domu, nie
jest
okolicznością,
która ekskulpuje
oskarżonego tj.
wyłącza
uprzednią
bezprawność
wprowadzenia
ich w błąd,
co do własności
działki (...) przy
zawieraniu
umowy
przedwstępnej.
Fakt, iż
pokrzywdzeni
starali się
„ratować”
realizację
wymarzonego i
oczekiwane od
blisko dwóch
lat domu, m.inn
poprzez zgodę
na zmianę jego
lokalizacji
zgodnie z
zaleceniami
oskarżonego,
jest zrozumiała.
Czując się
oszukani na
wstępie chcieli
jednak
ostatecznie
zamieszkać w
upragnionym
domu. To, że
oskarżony
faktycznie starał
się go
wybudować jest
okolicznością
działającą na
jego korzyść
jedynie przy

wymiarze kary
– nie mniej
bez wpływu na
być przestępstwa
przedmiotowego
oszustwa.

Potwierdzeniem
powyższego
mogą być
przykładowo
orzeczenia, w
których
czytamy:

- Dla zaistnienia
oszustwa nie
jest konieczny
w ogóle zamiar
niespłacenia
zaciągniętego
zobowiązania,
ale
wystarczające
jest przedłożenie
fałszywych czy
nierzetelnych
dokumentów i
oświadczeń, bez
których dany
kredyt, pożyczka
czy dotacja nie
zostałyby
przyznane.
Istotne jest
bowiem
udzielenie
środków
finansowych na
podstawie
nierzeczywistych
danych (wyrok

Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
dnia 30
listopada 2021 r
II AKa 307/20),

- Dla stwierdzenia niekorzystnego charakteru rozporządzenia mieniem, stanowiącego znamię przestępstwa z art. 286 § 1 KK, wystarczające jest stwierdzenie, że rozporządzenie mieniem jest niekorzystne z punktu widzenia interesów pokrzywdzonego, zaś powstanie szkody w mieniu nie jest warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Ów zaś punkt widzenia interesów pokrzywdzonego oznacza, że **pokrzywdzony nie zawarłby ze sprawcą umowy, gdyby wiedział o okolicznościach dotyczących tej umowy, a które zostały przez sprawcę przedstawione nierzetelnie lub wręcz kłamliwie** (w sytuacji

wprowadzenia
błąd (wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
24 listopada
2021 r. II AKa
133/21).

W zakresie
naruszenia art. 7
kpk w zw. z
art. 410 kpk w
zw. z art. 424
kpk to wskazać
zależy, iż art. 424
kpk nie stanowi
przesłanki
odwoławczej.
Art. 438 pkt 2
kpk stanowi, że
Orzeczenie ulega
uchyleniu lub
zmianie w razie
stwierdzenia:
obrazy
przepisów
postępowania,
jeżeli mogła ona
mieć wpływ na
treść orzeczenia.
Jak wynika z
literalnej treści
przepisu,
naruszenie
przepisów
postępowania
musiało mieć
wpływ na jego
treść, a
uzasadnienie
wyroku z samego
założenia jest
czynnością
następującą wobec
samego
orzeczenia –
tym samym jego
treść nie mogła
mieć na niego

wplywu. Można się tutaj zgodzić ze skarżącym, iż faktycznie uzasadnienie wyroku sądu I instancji jest sporządzone lakonicznie i z całą pewnością utrudnia sądowi odwoławczemu, czy też stronom poznanie toku rozumowania sądu I instancji. Niemniej jednak nawet z tak dość niedbało sporządzonego uzasadnienia, możliwe było wyczytanie jego obligatoryjnych elementów wskazanych w art. 424 § 1 kpk. Na marginesie wskazać można, iż kodeks postępowania karnego nie nakazuje oceniać dowodów jakie stanowiły podstawy do ustalenia faktów, a jedynie dowody, których nie uznał przy ich ocenie (vide art. 424 § 1 pkt 1 kpk).

W zakresie zarzutów 3 i 4 apelacji obrońcy, aktualne pozostają wskazane wyżej

rozważania sądu. To czy w procesie inwestycyjnym normalnym czy nienormalnym jest nabycie działki, na jakiej lokowany będzie dom, jest indyferentne dla przedmiotowej sprawy, gdyż jak wspomniano wyżej, to nie proces realizacji inwestycji był tutaj przedmiotem zarzutu, tylko samo wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd jeszcze przed jej rozpoczęciem w chwili zawierania umowy przedwstępnej. Tym samym próba zakupu działki i zbudowania domu, dalsze uzgodnienia między stronami, czy też brak płynności finansowej oskarżonego, nie są okolicznościami dotyczącymi znamion przedmiotowego przestępstwa. Wszystkie te okoliczności są rozważane przez

sąd pod kątem wymiaru kary jako zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa, nie mają one jednak znaczenia dla jego zaistnienia. Odmienne od tego, co próbuje wykazać skarżący, sąd rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie, odpowiednio tj. w sposób swobodny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenił zebrany w sprawie materiał dowody, oraz opierając się na wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy ustalił prawidłowy stan faktyczny i wydał orzeczenie kończące postępowanie.

W odniesieniu do zarzutu 5 apelacji, wskazać należy, iż Sąd

odwoławczy może oczywiście zmienić wymiar, czy też rodzaj orzeczonej wobec sprawcy kary, ale jedynie wówczas, gdy stwierdzi, że kara orzeczona przez sąd pierwszej instancji jest **"rażąco niewspółmierna"**.
(Wyrok SN z 15.12.2020 r., V KK 676/19, LEX nr 3119632).
Dalej za **represję** **rażąco niewspółmierną** uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do

wymiaru kary,
ale o różnicę
ocen tak
zasadniczej
natury, że karę
dotychczas
wymierzoną
można byłoby
określić -
również w
odbiorze
zewnątrznym -
jako rażąco
niewspółmierną,
tzn.

niewspółmierną
w stopniu nie
pozwalającym
na jej akceptację.
(Postanowienie
SN z 26.02.2020
r., V KK
382/19, LEX nr
2946540).

Oskarżonemu w
przedmiotowej
sprawie
wymierzono
karę 1 roku
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na
2 lata próby,
grzywnę w
wysokości 150
stawek
dziennych, po 50
zł każda stawka,
a tytułem środka
karnego
obowiązek
informowania
sądu o przebiegu
okresu próby
co 3 miesiące.
Za przestępstwo
określone w

art. 286 §
1 kk, ustawa
przewiduje
zagrożenie od 6
miesiący do 8
lat pozbawienia
wolności, tym
samym można
powiedzieć, że
oskarżonemu
wymierzono
karę znajdującą
się niewiele
ponad
minimalny
przewidziany
ustawą wymiar
kary za dane
przestępstwo.
Ponad to, mając
na względzie
pozytywną
prognozę
kryminologiczną
oskarżonego,
sąd I instancji
słusznie
zdecydował o
warunkowym
zawieszeniu
wykonania kary
na okres 2 lat
(tj. a mając na
względnie art. 70
§ 1 kk mógł orzec
okres próby na
3 lata). Stosując
dyspozycję art.
33 § 2
kk wymierzył
sprawcy
działającemu w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej karę
grzywny w
wysokości 150
stawek

dziennych po 50 zł.

Sąd odwoławczy nie może zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat próby oraz wymierzona grzywna to represja rażąco za surowa, biorąc pod uwagę wysokość szkody jaką oskarżony wyrządził - a co za tym idzie wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz okoliczności sprawy - oszustwo dotyczy budowy przez dwie pokrzywdzone osoby upragnionego domu, do czego finalnie nie doszło. Jak wynika z uzasadnienia sporządzonego w sprawie pisemnego uzasadnienia wyroku, sąd meriti ustalił, iż oskarżony jest osobą „karaną”,

ale jednocześnie
sąd ten wymienił
konkretne
orzeczenie sygn.
II K 758/16
(jaki miał na
uwadze) i ustalił,
że w dniu 24
sierpnia 2021r.
oskarżony uiszczył
środek
kompensacyjny,
orzeczony w tej
sprawie obok
samoistnej kary
grzywny, gdzie
grzywna została
wykonana dużo
wcześniej
(potwierdzają
powyższe tak
zapisy
widniejące w
karcie karnej,
jak i treść
załączonych
aktach II K
758/16). Analiza
akt sprawy, a
w tym wyroku
ujawnionego w
toku
postępowania
odwoławczego
(II K 701/21)
spowodowała, iż
rację ma
skarżący
podnosząc
zatarcie w
sprawie II K
758/16.

Decyzje o
rodzaju
zastosowanej
wobec
oskarżonego
represji karnej
uznano za

uzasadnioną i właściwą. W istocie orzeczonej kary (pozbawienia wolności i grzywny) nie można nawet uznać za niewspółmierną tym bardziej, za rażąco niewspółmierną, co za tym idzie sąd odwoławczy nie mógł jej modyfikować. Również kara grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, przy określeniu stawki na 50 zł nie jawi się jako kara niewspółmierna, aktualna pozostaje tutaj przesłanka wysokiej społecznej szkodliwości wynikła m.in. z wysokości szkody jaką wyrządził oskarżony, a z drugiej strony ustalenie, iż oskarżony jest osobą czynną zawodowo i pozyskującą znaczne dochody. Także obowiązek informowania sądu o przebiegu próby co 3

<p>miesiące, nie jest w żaden sposób uciążliwym, tym bardziej nie rażąco niewspółmiernym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu</p> <p>- uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Radomsku do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutów skarżącego, jego wniosek o zmianę czy też uchylene zaskarżonego postanowienia pozostawał niezasadny i jako</p>		

	taki nie został uwzględniony.	
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wyrok sądu I instancji w całości.		
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
Wobec braku stwierdzenia		

<p>uchybień podniesionych w apelacjach obrońcy i pełnomocnika oraz nie stwierdzeniu przesłanek do uchylenia czy zmiany orzeczenia z urzędu, sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2, 3	<p>Wobec stwierdzenia niezasadności obu wniesionych w sprawie apelacji na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z 633 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 i art. 8, art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania</p>	

wydatków
Skarbu Państwa
w postępowaniu
karnym (t.j. Dz.
U. z 2013
r. poz. 663)
sąd odwoławczy
obciążył:

- oskarżonego
opłatą za drugą
instancję w
kwocie 1.680 zł
oraz kwotą 6,66
zł stanowiącą
1/3 wydatków
Skarbu Państwa
poniesionych w
postępowaniu
odwoławczym,
na które złożył
się ryczałt za
doręczenie
wezwań i innych
pism;

- oskarżycieli
posiłkowych P.
P. i A. P.
kwotami po
60 zł tytułem
opłaty za drugą
instancję oraz
kwotami po 6,66
zł stanowiącymi
1/3 wydatków
Skarbu Państwa
poniesionych w
postępowaniu
odwoławczym,
na które złożył
się ryczałt za
doręczenie
wezwań i innych
pism.

Wydatki
związane z
ustanowieniem
obrońcy i

	pełnomocnika z wyboru na etapie postępowania odwoławczego, każda ze stron, której apelacja okazała się niezasadna winna ponieść we własnym zakresie.
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego L. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 3 czerwca 2022 roku sygn. akt II K 337/21		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana